

Nr 514

Av herr **Wachtmeister**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 66, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

I proposition nr 66 föreslås vissa ändringar i nöjesskatten för bl. a. småbiograferna.

Finansministern föreslår sålunda en skattelindring av 60 kronor per vecka, varunder högst tre föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum. Med en genomsnittlig årlig speltid av 40 veckor ger detta en inkomstökning av 2 400 kronor. Enligt statens priskontrollnämnds i propositionen sid. 93 redovisade undersökning är emellertid förlusterna avsevärda vid en biograförelse av detta slag. Om från nyssnämnda inkomstökning drages driftförlust av ca 800 kronor, återstår 1 600 kronor för räntor, amorteringar samt underhåll och nyanskaffning av inventarier och fastighetens vård, som var och en förstår ett helt otillräckligt belopp.

Detta är så mycket mer beklagligt, som finansministern ej synes vara beredd att upptaga herr Christensons å propositionens sid. 85 nämnda förslag om särskild fondbildning för branschens behov. Man torde därför helt bli hänvisad till självfinansiering, när det gäller apparaturens och lokalernas modernisering, arbeten som kan komma att inom en nära framtid medföra avsevärda utgifter. Så vet vi i dag ännu icke vilken utvecklingen blir i fråga om t. ex. vidfilm eller tredimensionell film.

Enligt nöjesskatteutredningens förslag skulle skattelättnaden för statens del innebära ett inkomstbortfall av 4,5 miljoner kronor. Sedermera verkställd prishöjning har emellertid ej blott helt eliminerat detta bortfall utan även därutöver höjt statens skatteinkomster med ca tre miljoner kronor. Trots detta har departementschefen icke godtagit utredningens redan i och för sig otillräckliga förslag utan ytterligare nedprutat dessa. Av i pressen synliga referat att döma synes finansministern motivera detta med det enligt hans mening okloka i att inventera medel i företag, som har så dålig bärkraft som landsbygdens småbiografer.

Ingen bestrider det riktiga i att biograferna nöjesbeskattas, men när denna skatt håller på att bli en skatt till döds, bör dess grunder läggas om på ett betydligt radikalare sätt än som skett i föreliggande proposition. När samhällsplaneringen i avsevärd utsträckning sysslar med problemet att lokalisera industriföretag till landsbygden och de mindre tätorterna, kan det icke vara lämpligt att motarbeta dessa åtgärder genom att skattevägen strypa en sådan för den moderna människans trivsel väsentlig anordning som biograferna just på dessa orter.

Om man vill ge småbiograferna en möjlighet att följa med i utvecklingen och icke blott nödtorftigt hålla dem vid liv, bör skattefrihet beviljas dem för ett intäktsbelopp av lägst 400 kronor per vecka, vilket om man godtagger den föreslagna 38-procentiga skattesatsen skulle innebära en skattelindring per vecka av i runt tal 150 kronor.

Man skulle också kunna ge varje biograf, oavsett om i stad eller på landsbygd, befrielse från nöjesskatt med 150 kronor per vecka, då den totala nöjesskatten under samma tidrymd ej överstiger 375 kronor. Uppgår nöjesskatten till 376 kronor och däröver, skall någon skattebefrielse ej erhållas. Fördelen med detta senare system är, att någon begränsning av antalet föreställningar ej behöver ifrågakomma, utan det blir publikfrekvensen, som avgör, om nöjesskattelindring skall erhållas eller icke. Villkoret att högst tre föreställningar i veckan får ges, om skattelindring skall kunna ifrågakomma, synes godtyckligt uppställt, men detta sista system befriar myndigheterna från kontroll i detta avseende. En biograf, som ligger på gränsen, kan således en vecka erhålla skattelindring, under det att däremot en bra film den kommande veckan kan ge ett sådant inspelningsresultat, att hela nöjesskatten skall inlevereras. Ingen kan heller vid detta senare förslag anmärka på ett gynnande av landsbygden framför städerna, då även en stadsbiograf i dylikt läge kan erhålla skattelindring.

Under hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte antaga ettdera av nedanstående två alternativa förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt

Alt. I:

§ 13.

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreställningar må, om högst tre föreställningar, barnmatinéer oräknade, ägt rum under veckan å samma visningsställe, befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser sådant visningsställe till den del densamma för den veckan icke överstiger 150 kronor.

Alt. II:

Vid erläggande av nöjesskatt för biografföreställningar må befrielse åtnjutas från skatten i vad den avser ett och samma visningsställe med ett belopp av 150 kronor för varje vecka, varunder den totala nöjesskatten icke överstiger 375 kronor. För vecka, då nöjesskatten överstiger detta belopp, skall någon skattebefrielse icke åtnjutas.

Stockholm den 11 mars 1957

Hans Wachtmeister